

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL 11.

Nyissuk ki Bibliánkat a Zsidókhöz írt levél 11. fejezeténél.

Els* vers. A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létér*I való meggy*z*dés. Ez nem is annyira a hit definíciója, ez inkább egy kijelentés arra vonatkozóan, hogy mit tesz a hit. A nem látható dolgok létér*I való meggy*z*dés. Ez azt jelenti, hogy tudom, hogy bizonyos dolgok léteznek, bár nem látom őket. Isten létezésére is vannak bizonyítékok, amelyeknek köszönhet*en én hiszek Istenben, mindannak ellenére, hogy Istent soha nem láttam. Ugye számos dolog van, amelynek a létezésében hiszünk, pedig azt nem láttuk vagy nem láthatjuk. Hiszünk például abban, hogy a szél valóban létezik, pedig a szél, mint olyan, nem látható; csak a szél hatását érzékelhetjük. Látjuk a fákat, ahogy táncolnak a szélben, látjuk, ahogy rezegnek a levelek, látjuk, hogy a szél port kavart. Látjuk tehát, hogy milyen hatást fejt ki a szél. Ezek bizonyítják létezését. Azt mondjuk például, hogy ez most egy h*vös *szi szél; vagy azt mondjuk, hogy ez egy üde nyári szell*. A szelet tehát mi magunk is érezzük, és bár látni nem látjuk, azt látjuk csupán, hogy milyen hatást gyakorol a környezetünkre. Ez azonban elegend* bizonyíték számunkra, hogy elhiggyük, a szél valóban létezik. Vagy gondoljunk csak a mágneses er*re, hogy létezik, bár szemünkkel magát a mágneses er*t nem láthatjuk, de hatását érzékelhetjük, amikor két mágnesset összeillesztünk ellentétes pólusuknál, bár a mágneses er*t, mint olyat tehát nem láthatjuk. Vannak bizonyítékaink létezésére nézve és ezért elhiszük azt, hogy valóban létezik. Isten létezésére is látok bizonyítékot. Érzem Isten jelenlétét, Isten erejét. Így tehát, bár saját szememmel még sohasem láttam Istent, nem kételkedem az * létezésében, mert látom azokat a bizonyítékokat, amelyek az * létezését igazolják. Els* vers még egyszer: A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létér*I való meggy*z*dés. Kett*. „Ennek a hitnek az alapján nyertek Istent*I jó tanúbizonyságot a régiek. Ezt követ*en a levél szerz*je arról ír, hogy bizonyos emberek mit értek el hit által, és mielt*tt ebbe a kérdéskörbe jobban belemerülni, el*ször magát a Teremtést említi. Hármas vers. „Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta úgy, hogy a nem láthatókból állt el* a látható. Ez egy érdekes kijelentés, kiváltképpen tudományos szemszögb*I. Ugye az I. Mózes 1-ben azt olvashatjuk – például a hármas versben –, hogy ezt mondta Isten: Legyen világosság. Hatos vers. Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket. Kilences vers. Azután ezt mondta Isten: Gy*ljenek össze az ég alatt lev* vizek egyszerre, hogy láthatóvá válják a száraz. Tizenegy. Azután ezt mondta Isten: „Növesszen a föld növényeket. Ezek alapján tehát mi úgy hiszük, hogy Isten szólt és szava nyomán jött létre a látható világ. Vagyis azok a dolgok, amelyeket látunk, a láthatatlanból keletkeztek. Isten tehát fogta a láthatatlan dolgokat, és abból létrehozta ezt az anyagi világot, amit látunk, és amelyben élünk. Hogyha ezt egy kicsit közelebb*I is megnézzük, azt látjuk tehát, Isten a nem látható dolgokból teremtette a világot. Azt ugye tudjuk, hogy a világegyetem atomokból áll, amelyeket mi nem látunk, de tudjuk, hogy léteznek, és mivel minden a világban atomokból épül fel, azt látjuk tehát, hogy az anyagi világ olyan dolgokból áll össze, amelyek nem láthatóak. Három. Hit által értjük

meg, hogy a világokat Isten szava alkotta úgy, hogy a nem láthatókból állt el* a látható. Leny*göz* kijelentés ez. Ezt az Igeverset követ*en a levél írója elkezdte felsorolni a hit embereit, mégpedig megjelenésük sorrendjében az Ószövetségben egészen addig, amíg el nem érkeznek Dávidhoz és Sámuelhez, ahol az id*rendi sorrend megváltozik. Els*ként tehát a levél írója Ábelt említi. Négyes vers. Hit által ajánlott fel Ábel értékesebb áldozatot, mint Káin, és ezáltal nyert bizonyosságot arról, hogy * igaz, mert Isten bizonyosságot tett áldozati ajándékairól, úgyhogy hite által még holta után is beszél. Vagyis: Ábel példája még ma is szól hozzánk, hiszen Ábel az * áldozatát Istennek hit által ajánlotta fel. Ábel hitének volt köszönhet* az, hogy *t Isten igaznak tartotta. Sok mindent mondtak már Kain és Ábel áldozatával kapcsolatában. Kain, aki földm*ves volt, a föld termését hozta az Úrnak, valószínű*leg azt a termést, ami az * munkájának eredménye volt. Ábel pedig ezzel szemben, aki állattenyésztéssel foglalkozott, egy bárányt hozott és azt ajánlotta fel Istennek – áldozatul. Amikor pedig mindketten bemutatták áldozatukat az Úrnak, az Úr Ábel áldozatát elfogadta, Kainét azonban elutasította. Azt ugye nem tudjuk, hogy Isten ezen véleményét hogyan nyilvánította ki. Annyit azonban tudunk, hogy amint Kain látta, hogy Isten az * áldozatát elutasította, Ábelét azonban elfogadta, megharagudott az Úrra. Ekkor megkérdezte Isten Kaintól az I. Mózes 4.6-ban: Miért gerjedtél haragra és miért horgasztod le a fejed? Majd pedig Isten rámutat arra, hogy azért utasította el, b*n leleselkedik az ajtaja el*tt. Vagyis: ha helyesen ajánlotta volna fel Istennek az áldozatot, szívében a megfelelő indíttatással, Isten elfogadta volna. Sok mindent mondtak már a múltban azzal kapcsolatban is, hogy míg Ábel áldozata véres áldozat, hiszen egy állatot áldozott fel, addig Kainé nem volt véres áldozat, hiszen ő a föld termését ajánlotta fel áldozatként Istennek. S*t sokan ennek fényében azt mondták, hogy pontosan ezért fogadta el Isten Ábel áldozatát, mert az véres áldozat volt; és azért utasította el Kain áldozatát, mert a saját kétkezi munkájának gyümölcse volt. Sokféle elképzelés született tehát ezzel kapcsolatban, itt a Zsidók Könyvében viszont az író elárulja nekünk, miért utasította el Isten Kain áldozatát és miért fogadta el Ábelét. Isten azért fogadta el Ábel áldozatát, mert ő azt hittel ajánlotta fel Istennek, Kain azonban nem. Na és vannak olyanok, akik hit által mutatnak be áldozatot az Úrnak; mások pedig inkább a cselekedeteiket próbálják felajánlani az Úrnak, abban a reményben, hogy majd így megigazulhatnak. Egyesek tehát hit által szeretnék megigazulni, mások azonban cselekedeteik által. Amit én ebben különösen érdekesnek tartok az az, hogy amikor Isten az áldozati rendszert bevezette Mózesen keresztül Izráelben, akkor bevezetett egy ételáldozatot is, amely azt jelentette, hogy a betakarított gabonából ajánlottak fel, mégpedig úgy, hogy azt liszté *rölték, majd abból lepényeket készítettek, és ezeket ajánlották fel áldozatként Istennek. Ez az áldozat azt jelképezte, hogy az ember odaszánta, felajánlotta szolgálatát az Úrnak. Ennek az áldozatnak tehát ugyanúgy volt létjogosultsága, mint a többi áldozati fajtának. Az ételáldozat is egyfajta közösséget jelentett Istennel ugyanúgy, ahogy a békeáldozat. Kain azonban úgy próbált közösségben lenni Istennel, hogy közben b*n volt a szívében. Isten tehát azt mondja, hogy el*ször foglalkozzunk a bűnnel. Jézus a Hegyi Beszédben, a Máté 5.23-ban a következőket mondja: „Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy Atyád Fiának valami panasza van ellened - huszonnégy - hagyd ott ajándékodat az oltár el*tt, menj el, békülj ki el*bb Atyád Fiával és csak azután térj vissza és vidd fel ajándékodat.

Sokszor az ember próbál egy rövidített útvonalon eljutni Istenhez, és közben nem veszi észre, hogy els*dlegesen is b*ne az, amely elidegenítette *t Istentől és lehetetlenné tette az Istennel való közösséget. Ahhoz tehát, hogy Istennel bármiféle kapcsolata legyen, el*ször a b*nt kell kezelnie az életében. Ez volt Kain hiányossága. Nem tör*dött a bűnével, Isten azonban rámutatott és azt mondta Kainnak: „Azért utasítottam el az áldozatod, mert b*n van az ajtód el*tt. Ezzel tulajdonképpen azt mondta Kainnak, hogy el*ször a b*nével foglalkozzon, és utána ajánlja fel áldozatát az Úrnak. Zsidók 11.4. „Hit által ajánlott fel Ábel értékesebb áldozatot, mint Kain és ezáltal nyert bizonyosságot arról, hogy ő igaz. Isten tehát már szinte a kezdetek kezdetén bizonyosságot tesz arról, hogy hit által igazulhatunk meg. Öt. „Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált. És nem találták meg, mivel elragadta *t Isten. Elragadtatása el*tt azonban bizonyosságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves. Micsoda bizonyágtétel is ez egy emberr*I. Azt írja itt az Ige, hogy Énók Isten szemében kedves volt. Ez a célja a mi létünknek – hogy Isten gyönyör*ségére legyünk. A Jelenések Könyvének IV. Fejezetében, amikor János meglátja a huszonnégy vént a trónuson ül* el*tt, akik imádják az örökkön örökké él*tt, és koronájukat is leteszik a trónus elé, János hallja, amint a huszonnégy vén a következőket kiáltja - huszonegyes vers: „Méltó vagy Urunk és Istenünk, hogy Tied legyen a dics*ség, tisztesség és a hatalom, mert Te teremtettél mindent, és minden a Te akaratodból lett és teremtetett. Az egyik angol fordítás szerint: „Minden a Te gyönyör*ségedre teremtetett. Isten tehát a saját gyönyör*ségére teremtett bennünket. Vagyis az az egyén, aki csak saját magának él, saját gyönyör*ségére él, nem él összhangban Isten akaratával. És bizony érdekes látni azt, hogy az a valaki, aki csak saját gyönyör*ségére él, csak azért, hogy * élvezzen mindent, az bizony hajszolja az élvezeteket és folyamatosan próbál valami új élvezetet találni, valami mást, egy új ingert. Énók bizonyágtétele viszont az volt, hogy * Isten szemében volt kedves. Hatos vers. „Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten el*tt. Mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy * van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. „Milyen fontos tehát a hit. Hitének köszönhet*en mondta Isten Ábelr*I, hogy: „* igaz. Hit által ajánlott fel Ábel egy olyan áldozatot Istennek, amit hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált és nem találták meg, mivel elragadta *t az Isten. Elragadtatása el*tt azonban bizonyosságot tett arról, hogy Isten szemében kedves. Hogyan lehetett tehát kedves Énók Isten szemében? Hit által. Hiszen hit nélkül senki sem lehet kedves Isten előtt. „Mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy * van, és megjutalmazza azokat, akik *t keresik. El*ször is tehát hinnünk kell abban, hogy Isten létezik, másrészt pedig hinnünk kell, hogy Isten jó, hogy * megjutalmazza azokat, akik őt keresik. A következ* példa, amelyet az Ige itt említ: Noé. Hét. „Hit által kapott kijelentést Noé azokról a dolgokról, amelyek még nem voltak láthatók. És ne feledjük, hogy a hit a nem látható dolgok létér*I való meggy*z*dés. Egészen Noé idejéig soha nem esett eső a földön. A földet minden este pára hagyta el, és ez biztosította a megfelel* csapadékot. Ahogy Isten elválasztotta egymástól a vizeket, megalkotta a boltozatot és elválasztotta a boltozat alatt lev* vizeket a boltozat felett lev* vizekt*I, valószínű*leg ez azt eredményezte, hogy a Földet egy nagyon jelent*s víztartalmú takaró vehette körül. Véleményem szerint pedig kétségtelenül ennek a légköri víztakarónak tudható be például, hogy olyan leleteket is találtak, amelyek arra utalnak, hogy léteztek például óriási, húsz-huszonöt méteres aszparágusok is a földön. Valószínű*leg ennek a

víztakarónak volt köszönhető az is, hogy abban az id*szakban az emberek a földön rendkívül hosszú ideig éltek. Azt látjuk ugyanis, hogy átlagosan akár kilencszáz évig is élhettek. Ez a víztakaró ugyanis védte a Földet a kozmikus sugarak nagy részét*I, amelyek például az öregedést is okozzák, a sejtek pusztulását. Az özönvíz el*tti id*szakot tehát az jellemezte, hogy az emberek rendkívül hosszú ideig éltek, bizonyos növények pedig kimondottan magasra n*ttek. A Földön tehát, egészen az özönvíz idejéig, soha nem esett az es*. Az emberek nem ismerték ezt a jelenséget. Isten azonban el*re figyelmeztette az embereket, hogy es*t támaszt a Földön és negyven nap és negyven éjjel esik majd az es*. Noé tehát ennek fényében szintén próbálta figyelmeztetni az embereket, hogy egy özönvíz elkerülhetetlen. De mindenki csak kigúnyolta *t. * pedig száz éven át építette hatalmas bárkáját azon a területen, ahol soha nem láttak még es*t. Hét. „Hit által kapott kijelentést Noé azokról a dolgokról, amelyek még nem voltak láthatók és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitb*I való igazság örökösévé lett. Ebben az Igerészb*ben tehát ismét visszaköszön az az alapigazság, amir*I az egész fejezet szól: hogy hit által válhat valaki igazgá Isten szemében. Az tehát a legfontosabb, hogy higgyünk Istenben, nem a cselekedeteink a legfontosabbak, a cselekedeteink csak hitünk*ből következnek. Nem cselekedeteink adnak azonban nekünk hitet, sőt cselekedeteink nem helyettesíthetik a hitet, a hitünk azonban igenis cselekedetekkel jár. Hiába mondom tehát azt, hogy én valamit teljes szívemből hiszek, ha az életemben nem látszik az, amit én hiszek. Az életemnek tehát igazodnia kell hitvallásomhoz. Az egész azonban a hittel kezdődik, ez elengedhetetlen. Az Istenbe vetett hitemb*I fakadnak ugyanis cselekedeteim Istenért. Noé tehát hite által elítélte a világot, hitb*I való igazság örökösévé lett. Nyolc. „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. Isten el*szőr mindössze a következ*ket mondta Ábrahámnak az I. Mózes 12.1-ben: „Menj el földedr*I, rokonságod közül és Atyád házából arra a földre, amelyet mutatok Neked. Isten tehát oly sokszor, lépésenként vezet bennünket és egyszerre csak egy lépést mutat meg nekünk. Ez a mi bajunk. Hiszen mi sokkal szívesebben vennénk, ha Isten egy lépés helyett az egész utat megmutatná és megnevezné az úti célt; már csak azért is, mert ha látom az egész utat, legalább el tudom dönteni, hogy szeretnék-e arra menni. A Szentlélek az Apcsel. 8.26-ban a következ*ket mondta Fülöpnek: „Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemb*I Gázába vezet* útra, amely néptelen. Mindössze ennyi volt az utasítás. Fülöp éppen Samáriában tartózkodott egy hatalmas ébredés kell*s közepén. Sok samáriai Jézus Krisztusba vetette a hitét és bementkezett. És akkor hirtelen Isten azt az utasítást adja Fülöpnek, hagyja ott ezt a csodálatos munkáját a Szentléleknek, és menjen el egy olyan útra, mely néptelen, kint van a pusztában. Fülöp tehát útnak is indult. Isten tehát Fülöp esetében az els* két lépést mutatta meg. Egyrészt azt mondta Neki, hogy menjen, és azt is megmondta Neki, hogy hová konkrétan. Ábrahám mindössze azt az utasítást kapta Istent*I, hogy induljon útnak, hagyja el azt a földet, ahol élt. Ábrahám tehát útra kelt, nem tudva, hova megy. Gondoljunk csak bele, hogy valaki találkozott vele az úton és megkérdezte T*Ie, hogy hova megy? Ábrahám csak azt tudta válaszolni, hogy – „nem tudom”. „Azt akarod ezzel mondani, hogy az egész családdal útra keltél, de nem tudod, hogy merre tartasz? – „Pontosan” – válaszolhatta Ábrahám. „De ha nem tudod, hogy pontosan

hová akarsz eljutni, akkor honnan fogod tudni, hogy megérkeztél? – „Hát, majd szól az Úr. – válaszolhatta Ábrahám. Tehát nyolcas vers még egyszer: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhivatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. Kilenc. Hit által költözött át az Ígéret Földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal ugyanannak az ígéretnek az örökösével. Amikor Ábrahám megérkezett Bételbe, a következ*ket mondta Neki Isten az I. Mózes 13.14-ben: „Emeld föl tekintetedet és nézz szét arról a helyr*I, ahol vagy: Északra, Délre, Keletre és Nyugatra. Tizenöt. Azt az egész földet, amelyet láatsz, Neked és a Te utódaidnak adom, örökre. Ábrahám azután bejárta a földet. Lement Hebronba, majd felment Sikembe, de úgy élt ott, mint egy idegen, mint aki átutazóban van. Sátorban lakott, nem épített házat, nem épített városokat, mindannak ellenére, hogy Isten ígérete szerint az egész föld az övé volt. És mégis úgy lakott azon a földön, mint egy idegen. Tíz. Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van; amelynek tervez*je és alkotója az Isten. Tizenegy. Hit által kapott er*t arra is, hogy Sárával nemzetséget alapítson, noha már id*s volt. Minthogy h*nek tartotta azt, akinek az ígéretet tette. Ahogy a hit nagy embereir*I olvasunk ebben a fejezetben, és azt látjuk, hogy bizony nyomot hagytak az emberiség történetében hitüknek köszönhetően. Ezen a ponton megjelenik a színen Sára, és a levél írója az * hitét is megemlíti. Sára az id* tájt már kilencvenen is túl volt, addig nem született gyermeke, de Istennek köszönhet*en akkor mégiscsak teherbe esett és fiút szült. A Károli fordításban a Zsidók 11.11.(?) ezt írja Sáráról: A hit által nyert er*t Sára is, az * méhében való fogadásra, és életkora ellenére szült, minthogy h*nek tartotta azt, aki az ígéretet tette. Ne feledjük azonban, hogy Sára hite sem volt mindig töretlen. Azt hiszem, hogy amikor a hit h*seir*I olvasunk a Bibliában, hajlamosak vagyunk rájuk úgy tekinteni, mint akik egy teljesen más kategóriába tartoznak, mintha *k „szuperszentek” volnának. Úgy érezzük, hogy mi soha nem tudunk ilyenekké válni. Az I. Mózes 17-ben olvashatunk arról, hogy Isten megígéri Izsákot Ábrahámnak. A tizenkilenc versben azonban ezt mondja Ábrahám Istennek: Bárcsak Izmáel életét oltalmaznád. Tizenkilenc. De Isten ezt mondta: Nem. Sára, a feleséged szül Neked fiút, akit Izsáknak fogsz nevezni. Szövetségre lépek Vele is, örök szövetségre, meg utódaival is. Húsz. „Izmáel dolgában is meghallgatlak – megáldom *t, és nagyon megszorítom és megsokasítom utódaikat. Sára közben kihallgatta Ábrahám és Isten beszélgetését. És amikor Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy Sára, a feleséged szül Neked fiút – akkor Sára nevetni kezdett. Ezt látjuk az I. Mózes 18-ban. Erre Isten megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára és miért mondta: ugyan hogy szülhetnék öreg létemre. Van-e valami lehetetlen az Úr számára. Sára azonban csak tagadott, mert félt. Azt is fontos észrevennünk, hogy amikor Izsák végül megszületett, „Kacagás”-nak nevezték őt – ezt jelentette a neve. Mert el*ször Ábrahámék is nevettek azon, hogy Nekik még id*s korukra lehet gyermekük, amikor Isten ezt megígérte nekik. Tizenkett*. Ezért attól az egyt*I, még hozzá egy szinte már elhalttól származtak olyan sokan, mint az ég csillagai, és mint a tengerpartján a fövény, amely megszámlálhatatlan. Tizenhárom. Hitben haltak meg ezek mind. Most itt álljunk meg egy pillanatra. Valaki megkérdezhetné, hát nem élni szoktak a hitben? Azt hittem, ha valakinek elég hite van, akkor nem hal meg. Azt hittem, ha valakinek elég hite van, akkor soha nem lesz beteg. Hogyha elég hite van, akkor bármilyen autója lehet, megkapja, amire vágyik, és olyan otthona lesz, amelyet csak akar. Az

egész csak azon múlik, hogy van-e elég hite. Pedig ez nem így van. Tizenhárom. Hitben haltak meg ezek mind, a nélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Azok az ígéretek, amelyek Jézus Krisztusra vonatkoztak. Csak távolról látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a Földön. Nekik tehát a világgal szemben megfelel* volt a hozzáállásuk. *k tehát jövevénynek tekintették magukat a Földön. Tudatosították, hogy nem a Föld az * állandó lakhelyük; és hogy *k a Földön csak átutazóban vannak – útban az Isten által számukra elkészített hajlékuk felé: Isten Országába. *k tehát ígéretet kaptak Isten Országára. Ábrahám is nagy várakozással tekintett Isten Országára. Megvallva, hogy * is, mint ahogy mi is, nem e világ polgárai vagyunk, hanem Isten Mennyei Országának állampolgárai. *k tehát megkapták az ígéretet és meg voltak gy*z*dve arról, hogy azok igazak. Belekapaszkodtak tehát az ígéretekbe és megvallották, hogy *k csak jövevények és idegenek a Földön. Tizennégy. Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. Tizenöt. És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyb*l kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni. Amikor Ábrahám Háránba érkezett, megfordulhatott volna és visszatérhetett volna Babilónia földjére. Az ember mindig visszafordulhat. *k azonban nem fordultak vissza, hanem mentek egyre el*re, engedelmességgel Isten akarátának. Zsidók 11.16.: Így azonban jobb után vágyakoztak, még pedig mennyei után. Ezért nem szégyelli Isten, hogy *t Istenüknek nevezzék, mert számunkra várost készített. Nagyon érdekes ez a megfogalmazás. Ezért nem szégyelli az Isten, hogy *t Istenüknek nevezzék. Mintha arra akarna ezzel utalni, hogy egyes emberek esetében Isten szégyelli, hogy Istenüknek nevezik *t. És bizony, ha arra gondolok, hogy egyes emberek hogyan viselkednek, bizony ezt nem róhatom fel Istennek. Az én imám is az, hogy bárcsak a jöv*ben ne szégyeníteném meg Istent. Sajnos a múltban attól tartok volt erre példa. Tizenhét. „Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki ígéretekkel kaptak. Tizennyolc. „Akinek megmondatott: aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni. Az ezután következ* Igeversek egészen különleges bepillantást nyújtanak abba történetbe, amikor Ábrahám felajánlotta fiát, Izsákot. Pál az I. Korinthus 15.3-tól kezd*d*en a következ*ket írja a korinthusi hívőknek: Mert én els*sorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam, hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi b*neinkért az írások szerint. Négy. „Eltemették és ugyancsak az írások szerint, feltámadt a harmadik napon. Amikor Pál azt írja, hogy az írások szerint, nyilván az ószövetségi írásokra utal. Azt ugye tudjuk, hogy az Ószövetség előre megjövendöli Jézus Krisztus halálát. Olvassuk csak el az Ézsaiás 53-at, vagy a 22. Zsoltárt. Az ige azt is megjövendöli, hogy eltemetik *t, Ézsaiás 53:9: a bűnösök közt adtak sírt neki. A gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot és nem beszélt álnokul. A kérdés azonban az, hogy az Ószövetségben vajon holt találunk arra vonatkozó proféciát, hogy Jézus harmadnapra feltámad. Az Ige Jónás esetén keresztül azt is megjövendöli, hogy Jézus három napig lesz a Föld mélyében. Erre maga Jézus mutat a Máté 12.40-ben: Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel. A kérdés azonban továbbra is az, hogy az Ószövetség hol szól arról, hogy a Messiás harmadnapra feltámad. Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszolni tudjunk, az I. Mózes 22-be kell lapoznunk. Itt azt olvashatjuk, hogy: Egyszer Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! – * pedig így felelt. Isten ezt mondta:

Fogd a fiadat, a Te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot és menj el Mórija földjére és áldozd fel ott ég* áldozatot az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked. Nagyon sok világi ember ezt az Igerészt arra használja, hogy ócsárolja a Bibliát, illetve magát Istent, mondván, milyen Isten az, aki arra kéri az embert, hogy magát a fiát áldozza fel Neki. Mivel tehát mindössze felszínesen olvassák el a történetet, nem látják, hogy valójában mir*l van szó és becsmérelik Istent azért, mert egy ilyen kérést támaszt. Nézzük csak meg, mit mond Isten: Fogd a fiadat, a Te egyetlenedet. De hát Izsák volt Ábrahám egyetlen fia? Nem. Ábrahámnak volt egy másik fia is, akit Hágár szült Neki és akit Izmáelnek hívtak. Isten azonban ugye azt mondta, hogy aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni, vagyis Isten nem ismerte el Ábrahám testies cselekedetének eredményét, csak az * szent lelkének munkáját, az ígéret szerinti Izsákot ismerte el. Sokaknak a fejében - talán a vasárnapi iskolában alkalmazott ábrázolások miatt – Izsák olyan 8-10 éves kislányként él. Így tehát, amikor arra a történetre gondolunk, hogy Ábrahám feláldozza Izsákot Istennek, akkor lelki

szemeink el*tt egy nagyon id*s Ábrahámot látunk, aki már ezen a ponton 108 éves, aki egy kis 8 éves fiúcskát vezet kézen fogva Mórija hegyéhez, hogy ott föláldozza Istennek. Hiszen Isten ugye arra kérte Ábrahámot, hogy azt ajánlja fel Neki, ami számára a legdrágább, ezáltal próbára téve Ábrahámot. Isten látni akarta, hogy Ábrahám bármit is visszatart-e T*le. Izsák esetében azonban tudatosítanunk kell, hogy ezen a ponton körülbelül huszonnégy éves lehetett; tehát nem 8-10 éves, ahogyan azt sokan gondolják. Az Ige ily módon utal Izsák életkorára, ami azt jelenti, hogy Ábrahám legalább 125 éves. Izsák tehát ereje teljében lehetett, és így nyugodtan tiltakozhatott volna édesapja terve ellen. Izsák azonban úgy döntött, hogy alárendeli akarát az Atyának. Három napig egyre csak mentek Hebronból Mórija földjére, s az alatt a három nap alatt Ábrahám számára Izsák tulajdonképpen már halott volt. Hiszen tudta, hogy Isten azt kérte t*le, Izsákot áldozza fel Istennek áldozatul, azon a helyen, amelyet Isten erre kijelöl. Három nap múlva megpillantották a Mórija hegyet, és akkor Ábrahám a következ*ket mondta az I. Mózes 22.5-ben szolgálóknak: Maradjatok itt a számárral, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk és utána visszatérünk hozzátok. A héber eredetiben egy érdekes dolgot figyelhetünk meg Ábrahám mondatával kapcsolatban: mégpedig azt, hogy az és köt*szó folyamatosan ismétl*dik. Minthogyha Ábrahám valami ilyesmit mondana: Maradjatok itt a számárral és én a fiammal elmegyek oda és imádkozunk és utána visszatérünk hozzátok. Ez annak az érzetét kelti, hogy Ábrahám nem habozik, hanem egyszer*en, visszako*ás nélkül teszi, amire Isten kérte. Még valamit azonban észre kell vennünk Ábrahám kijelentésével kapcsolatban. * azt mondja: Elmegyünk a fiammal, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. – mindketten. Azt hiszem, Ábrahám rádöbbsent arra, hogy Istennek van egy problémája; mégpedig az, hogy Izsáknak ekkor még nem voltak gyermekei, pedig Isten megígérte, hogy: Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni. – ezt mondta Isten Ábrahámnak. Mivel tehát Istennek meg kell tartania az ígéretét, Izsáknak bizonyosan lesznek gyermekei. Biztos vagyok benne tehát, hogy Ábrahám sem értette, mindez hogyan valósul majd meg, de azt tudta, hogy Isten h*séges, hogy

Isten megtartja az * ígéreteit, és hogy Isten szava - igaz. Így tehát én úgy gondolom, hogy Ábrahám bízott abban, hogy Isten valamiféle csodát tesz, hiszen Izsáknak utódok kellene ahhoz, hogy Isten ígérete beteljesüljön. És nézzük csak meg, hogy mit ír a Zsidók 11.19. Ábrahámról: „Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes *t a halottak közül is feltámasztani. Ábrahám hitt abban, hogyha kell, akkor Isten feltámasztja Izsákot, hogy beteljesíthesse az * ígéretét, mely szerint aki Izsáktól származik, azt fogják Ábrahám utódának nevezni. Ábrahám tehát hitben lépett ki; hitt abban, hogy Isten az ígéretét meg is valósítja majd. Ábrahám hitt abban, hogy Isten valamit mindenképpen tenni fog. Az is lehet, hogy feltámasztja Izsákot a halálból, hiszen Ábrahám azt mondta: Elmegyünk oda fiammal, imádkozunk, és mindketten visszatérünk. Így tehát Ábrahám és Izsák egyedül indultak tovább, és ahogy mentek föl a hegyre, Izsák megszólította Ábrahámot és megkérdezte t*le: Itt van a t*z meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? Ábrahám pedig így válaszolt: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról – fiam. I. Mózes 22.9. „Amikor eljutottak arra a helyre, amit Isten mondott Neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot és föltette az oltárra, a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát” – tizenegy – „kiáltott Neki az Úr Angyala a Mennyb*! Ábrahám! – Ábrahám! * így felelt: Itt vagyok. Tizenkett*. Az Angyal így szólt: Ne nyújts ki kezedet a fiúra, és ne bánts *t, mert most már tudom, hogy Istenfél* vagy és nem tagadtad meg T*lem a fiadat – a Te egyetlenedet. Tizenhárom. Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kost, és azt áldozta föl ég* áldozatul a fia helyett. Tizennégy. Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: az Úr gondoskodik; ma ezt mondják: az Úr hegyén a gondviselés. Mit is mondott Isten Ábrahámnak? Fogd a fiadat, a Te egyetlenedet. Gondoljunk csak a János 3.16-ra: Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett fiát adta. Ahogy Izsák három nap és három éjjel halott volt Ábrahám számára, ahogy együtt utaztak Mórijjá földjére, Jézus is három nap és három éjjel volt a halál gyomrában, miel*tt feltámadt. Érdekes egybeesés, valószínű*leg azonban nem véletlen egybeesés, hogy Jézus Krisztus keresztjét a Mórijjá hegyen állították föl, az Úr hegyén, ahol Ábrahám felajánlotta az * fiát, Izsákot; kétezer évvel azután Isten megszületett fiát ajánlotta fel ott a hegyen. Isten valóban maga gondoskodott az áldozatra való bárányról, és Jézus Krisztusban megbékítette a világot Istennel. Ha nem állna rendelkezésünkre a Zsidókhoz Írt Levél, amely bepillantást nyújt Ábrahám történetébe, elképzelhet*, mi sem értenénk, miért kérte ezt Isten Ábrahámtól. A Zsidókhoz Írt Levélben azonban azt olvashatjuk, hogy Ábrahám azért volt hajlandó átmenni ezen az egészen, mert egyszer*en hitt Isten szavának. Hitt abban, hogy Isten az * ígéretét teljesíti, és így, ha szükséges, akkor Izsákot a halálból is fel tudja támasztani, hogy megvalósulhasson az, amit Isten Ábrahámnak megígért, hogy aki Izsáktól származik, azt fogják utódjának nevezni. Zsidók 11.19. Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes *t a halottak közül is feltámasztani, ezért vissza is kapta *t, aki így a feltámasztás példájává lett. Izsáknak már a születése is csoda volt. Hiszen mind Ábrahám, mind pedig Sára rendkívül id*sek voltak, így tehát ilyen értelemben is, mintegy a halálból támadt fel Izsák; és Ábrahám hitt abban, hogy ahogy egy csoda folytán született meg Izsák, egy csoda folytán meg is tudja tartani Isten Izsák életét, hogy a hozzá kapcsolódó ígéretét Ábrahámnak beteljesíthesse. De most haladjunk is

tovább a történelemben. Húsz. Hit által áldotta meg Izsák is az eljövend* dolgokra nézve Jákóbot és Ézsaut. Huszonegy. Hit által áldotta meg a haldokló Jákób József mindegyik fiát és botja végére hajolva imádkozott. Huszonkett*. Hit által gondolt József élete végén Izráel fiainak kivonulására, és rendelkezett teteme fel*l. Itt látjuk tehát el*ször Ábrahám vérvonalát. El*ször Ábrahám hitét látjuk; azután Izsákot említi az Ige, aki hit által áldotta meg Jákóbot és Ézsaut az eljövend* dolgokra nézve. Hit által áldotta meg a haldokló Jákób József mindegyik fiát és botja végére hajolva imádkozott. És itt Efraimot és Manassét is meg kell említenünk, József két fiát. És hit által gondolt József élete végén Izráel fiainak kivonulására és rendelkezett teteme fel*l. Emlékezzünk csak, hogy József nagy hatalomnak és tekintélynek örvendett Egyiptomban. Tudta azonban azt, hogy egy napon Isten népe elhagyja Egyiptomot és visszatér arra a földre, amelyet Isten megígért Ábrahámnak. József tehát tisztában volt azzal, hogy Izráel népe egy napon elhagyja Egyiptomot. Ezért rendelkezett úgy, hogy vigyék az * csontjait magukkal Egyiptomból. Vigyék el az Ígéret Földjére. József is hitt tehát Isten ígéretében. Tudta, hogy amit Isten megígér, azt beteljesíti. Így tehát mintegy háromszáz évvel József egyiptomi halála után, amikor Izráel népe valóban elhagyta Egyiptomot és elindult az Ígéret Földjére, valóban magukkal vitték József mumifikált tetemét, hogy az ígéret Földjén temessék el. Most pár száz évet haladunk előre az id*ben. Huszonhárom. Hit által rejtegették Mózes születése után három hónapig szülei, mert látták, hogy szép a gyermek és nem féltek a király parancsától. A fáraó ugye azt parancsolta, hogy minden zsidó fiúgyermeket dobjanak a Nílus folyóba, hogy ott megfulladjanak. A fáraó ugyanis attól tartott, hogy mivel az Egyiptomban él* zsidóknak egyre több gyermeke születik, növekv* lélekszámukkal veszélyeztetni fogják Egyiptom biztonságát. Attól félt tehát, hogy eljön az a nap, amikor a zsidók többen lesznek, mint az Egyiptomiak, és így, mivel túler*ben lesznek az Egyiptomiakkal szemben, könnyen leigázzák majd *ket, és az Egyiptomiakat teszik rabszolgáikká. Ezért adta tehát azt a parancsot, hogy minden fiú újszülöttet bele kell fojtani a Nílusba. Amikor azonban Mózes megszületett, a szülei három hónapig, hit által, rejtegették – ellenszegültek a fáraó parancsának, mert látták, hogy szép a gyermek és nem féltek a király parancsától. Huszonnégy. Hit által tiltakozott Mózes, amikor feln*tt, hogy a fáraó lánya fiának mondják. A feln*tt kor ebben az esetben azt jelentette, hogy Mózes negyven éves volt. És mint tudjuk, Mózes a fáraó udvarában nevelkedett, magába szívta fiatal korától az egyiptomiak összegy*jtött tudását. Mózes a fáraó lánya örökbe fogadta. Mózesnek mindene megvolt, amire csak szüksége lehetett. Egyiptom minden gazdagsága a lába el*tt hevert, és mégis, hit által tiltakozott Mózes amikor feln*tt, hogy a fáraó lánya fiának mondják. Huszonöt. Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a b*n ideig-óraig való gyönyör*ségét. Mózes egy érdekes döntést hozott: egész életét leélhette volna a fáraó fiaként, és élvezhette volna a b*n nyújtotta gyönyör*séget, bár ez az élete nem tartott volna sokáig. Ehelyett azonban inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást. Rádöbbenhetett ugyanis, hogy a b*n csak ideig-óraig jelent gyönyör*séget. Amikor az ember beleveti magát a testi élvezetekbe, akkor ebben valóban talál örömet és gyönyör*séget. Hamar rádöbben azonban, hogy mindez nem tartós. Mózes tehát egy nagyon bölcs döntést hozott. Huszonöt. Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a b*n ideig-óraig való gyönyör*ségét. Mózes választhatott. Egyiptom a lábai el*tt hevert, azonnali gyönyör*séget

rejtve; a másik oldalon azonban ott volt az * népe, akit sanyargattak. *k nem az azonnali, hanem az örökkévaló hasznot jelképezték. Mózes bölcs döntést hozott: az örökkévalót választotta a pillanatnyi és azonnali helyett. Bárcsak nekünk is ilyen bölcsességünk lenne az Úrtól. Bárcsak mi is az örökkévalóság fényében hoznánk döntéseket! Bárcsak ne azon dolgok mellett tennénk le a voksunkat, amelyek olyan érdekesnek t*nnnek és amelyekb*I a mában húzhatunk hasznot. Ehelyett bárcsak átgondolnánk, hogy ez az út hova vezet. Mózes, hit által, a szenvedés útját választotta a könny* és sok dics*séget tartogató helyett. Huszonhat. Mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett. Mert arra az örökkévaló jutalomra tekintett, amely azoknak jár, akik Jézus Krisztust követik, akik érte élnek. Mózes felismerte, hogy ez sokkal értékesebb, mint bármilyen haszon, amit test szerinti életünkb*I húzhatunk. Huszonhét. Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitartott, mint aki látja a láthatatlant. Ez volt az * kitartásának a titka; hogy látta Istent, látta, hogy Isten velük van. És ez az én esetemben is így van; hogyha szenvedéseimben és nehézségeimben, látom, hogy Isten velem van, akkor el tudom azt viselni. Amikor felismerem azt, hogy minden a javára válik azoknak, akik *benne bíznak, hogy van oka annak, amiért ez történik, hogy Isten ezáltal is munkálkodik – ha ezt felismerem, akkor ki tudok tartani. És azt tudom mondani, hogy Uram, én ezt nem értem, de tudom, hogy ennek oka van és hogy Neked van egy terved; és meglátom a láthatatlant. Ahogy meglátom *t, el tudom viselni a szenvedéseket. Hiszen a hit a remélt dolgokban való bizalom és a nem látható dolgokról való meggy*z*dés. Huszonnyolc. Hit által rendelte el a páskát és a vérrel való meghintést, hogy a pusztító ne érintse els*szülőtteit. Ez volt az utolsó csapás, amellyel Isten az egyiptomiakat sújtotta: hogy minden családban az els*szülöttnek meg kell halnia. A II. Mózes 12-ben olvashatunk Isten utasításairól a páska báránnyal kapcsolatban. Isten azt mondta: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt: családonként és házanként egy bárányt. Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. Vegyenek a vérb*I és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. Ugyanazon az éjszakán egyék meg a t*zön sült húst, egyenek hozzá kovásztalan kenyeret keser* füvekkel. Érdekes, hogy Isten azt mondja, hogy a vért kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára – így ugyanis a vérb*I egy kereszt rajzolódott ki. A II. Mózes 12.13-ban ezt mondta az Úr: Ez a vér jel lesz házaitokon, amelyekben Ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket és nem lesz rajtatok csapás, amikor megverem Egyiptom földjét. Mindez tehát a bárány miatt, amelyet feláldoztak minden házban; a bárány halt meg az els*szülöttek helyett. Ez pedig egy csodálatos képe Jézus Krisztusnak, Isten bárányának, aki helyettünk halt meg, hogy nekünk életünk lehessen. Még egyszer tehát: huszonnyolcas vers. Hit által rendelte el a páskát és a vérrel való meghintést, hogy a pusztító ne érintse els*szülőtteit. Huszonkilenc. Hit által keltek át a Vörös-tengeren, mint valami szárazföldön, és mikor ezt az egyiptomiak is megpróbálták, elmerültek. Ezután a Zsidókhoz írt levél írója egy újabb fejezetet üt fel a zsidók történelmében: Mózes után Józsué vette át a nép vezetését. Harmincas vers. Hit által omlottak le Jerikó k*falai, miután körüljárták azokat hét napon át. Jerikó városában lakott egy n*, akit Ráhábnak hívtak. * befogadta azokat a kémekeket,

akiket Józsué küldött Jerikóba. S*t mi több, meg is mentette ezeket a kémeket Jerikó lakóitól. Harmincegy. Hit által nem vezett el az engedetlenekkel együtt Ráháb, a parázna n*, amikor a kémeket békességgel befogadta. A szerz* a harminckettes versben így folytatja: És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az id*b*I, ha szólnék Gedeonról, Báraókról, Sámsonról, Jeftér*I. Ugye most már a Bírak Könyvében vagyunk; ezeket az embereket a Bírak Könyvében találjuk – *k Izráel bírái voltak. *k voltak azok, akik hit által megszabadították Izráel népét ellenségeikt*I. A Bírak Könyve után Dávidot említi a levél szerz*je. Érdekes azonban számomra, hogy Dávidról a levél írója nem tesz túl sok említést. Egyszer*en csak megemlíti Dávid nevét és utána Sámuel következik. És ez az egyetlen eset, amikor az id*rendi sorrend megváltozott, mert Sámuel Dávid után említi az író, nem pedig Dávid el*tt, ahogy az id*rend megkívánná. Harminchárom. Ezek hit által országokat gy*ztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, orozlánok száját tömték be” – itt valószínű*leg a levél írója Dánielre utal – harmincnégy: t*z erejét oltották ki – itt valószínű*leg arra a három zsidó fiatalemberre utal, akiket az Úr megtartott a tüzes kemencében – de olvassuk tovább: kard élet*I menekültek meg, betegségb*I épültek fel, háborúban lettek h*sökké, idegenek seregeit futamították meg. Harmincöt. Asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat. Ez tehát ennek a felsorolásnak – mondhatni – az els* része. Látjuk, hogy micsoda dics*séges dolgokat értek el – hit által. Itt a hit kellemes oldalát láthatjuk. Hit által ugye országokat gy*ztek le, igazságot szolgáltattak, orozlánok száját tömték be, t*z erejét oltották ki, kard élet*I menekültek meg, betegségb*I épültek fel, háborúban lettek h*sökké, idegenek seregeit futamították meg, asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat. De a továbbiakban azt is láthatjuk, hogy a hit h*sei számára a megszegyenyítés és a nyomorúság sem volt idegen. Csak azért, mert valaki a hit embere, ez nem jelenti azt, hogy mindig meggyógyul. Ez nem jelenti azt, hogy mindig gy*zelmet arat, és mindig a legmen*bb autót birtokolja, vagy hogy soha semmi problémája nem lesz. Hiszen ha tovább olvassuk a harmincötös verset, itt is arról van szó. Másokat viszont megkínoztak, akik nem fogadták el a szabadulást. Hit által szilárdan kitartottak Isten mellett, de hitükért megkínozták *ket. Lehetséges tehát az, hogy a hit embere hit által országokat gy*z le, orozlánok száját tömi be, t*z erejét oltja ki, kard élet*I menekül meg, betegségb*I épül fel, de az is lehetséges, hogy a hit emberét hitéért megkínozzák. Isten nem mindig szabadítja meg ezekt*I a helyzetekt*I azokat, akik hisznek *benne és akik bíznak *benne. És nem is szabad azt gondolnunk, hogy csak azért, mert bízunk Istenben, * bizonyosan megszabadít minket abból a helyzetb*I. Ez a napjainkban is elterjedt hit tanításnak a téves elképzelése. Ez a tanítás ugyanis a lista els* felét nézi meg, a második felét figyelmen kívül hagyja. Így azonban nem kap egy valós képet. Másokat viszont megkínoztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. Voltak tehát olyanok, akiket megkínoztak. Ez történt a korai egyházban is. Jakabot Heródes lefejeztette. Istvánt pedig halálra kövezték. *k is a hit emberei voltak. Olyanok, akiket megkínoztak hitükért. Másokat viszont megkínoztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. És bizony jobb az örök életre feltámadni, mint az örök kárhozatra. És *k mindezt azért tették, hogy az örök élet várja *ket feltámadásuk után, ne pedig a kárhozat. Harminchat. „Mások megszegyenyítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, s*t még bilincseket és börtönt is. Harminché. Megkövezték, mint Zakariást és Jeremiást; *ket

szétf*részelték, ugyanúgy, ahogy Ézsaiást is, ezt a bámulatos prófétát Manassé, Ezékiás király gonosz fia parancsára, *t is kettéf*részelték. Pedig *k is a hit nagy emberei voltak. Tehát: harminchét. Megkövezték, megégették, szétf*részelték, kardélre hányták *ket; juhok és kecskék b*rében bujdosnak, nélkülözve, nyomorogva, gyötr*dve, sínyl*dve azok, – harmincnyolc – „akikre nem volt méltó a világ. Bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban. Micsoda kijelentés is ez: akikre nem volt méltó a világ. És mégis, mennyi mindenen kellett átmenniük azért, mert hittek Istenben. Az Istenbe vetett hitünk tehát nem mindig hoz majd csodálatos gy*zelmet az ellenség fölött. Az Istenbe vetett hitünk azonban megtart bennünket minden nehézségben, amelyben részünk lehet életünk során. Ez tehát a kérdés, hogy van-e egy ilyen hitem, amely megtart engem. Nekem tetszik az a féle hit, amellyel gy*zelmet aratok. De ezen kívül egy olyan hitre is vágyom, amely átvisz engem a nyomorúságon, a nehézségeken, a szenvedéseken, a próbákon. Harmincnyolc még egyszer: „Akikre nem volt méltó a világ. Bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban – ugye itt Illést említhetnénk – és a föld szakadékaiban. Harminckilenc. És mindezekben, noha hit által elnyerték az írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígéret. Negyven. Mert Isten számunkra valami különbr*I gondoskodott, és azt akarta, hogy *k ne nélkülünk jussanak el a teljességre. *k tehát mindannyian úgy haltak meg, hogy hittek abban, amit Isten megígért, hogy elküldi az * fiát, hogy általa megváltsa a világot. *k mindannyian hittek abban, hogy Isten gondoskodik az * bűnűkről, hiszen Isten megígérte. Ézsaiás 53.6. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az Úr *t sújtotta mindnyájunk b*neért. Ötös vers. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, b*neink miatt törték össze, b*nh*dött, hogy nekünk békességünk legyen, az * sebei árán gyógyultunk meg. *k tehát hittek Isten ígéretének, hogy Isten gondoskodik az üdvösségr*I; úgy haltak meg, hogy hittek ebben az ígéretben. Halálukkor azonban *k még nem léptek be Isten Országába, és az * örökké való dics*ségébe. Az áldozatokat, amelyeket bemutatnak, hitben mutatták be, ahogy várták, hogy egy napon Isten elküldje a tökéletes áldozatot, egyszerűt fiát, Jézus Krisztust. Az általuk bemutatott áldozatok azonban nem tisztították meg *ket b*neikt*I, sokkal inkább a jöv*be mutattak, el*képei voltak a tökéletes áldozatnak – Jézus Krisztusnak. Amikor tehát meghaltak, nem léptek be a Mennyek Országába. Meg kellett ugyanis várniuk, amíg Isten beteljesíti az * ígéretét. Lukács Evangéliumának XVI. Fejezetében a 19-es verst*I a következ*ket olvashatjuk: Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Húsz. Volt egy Lázár nev* koldus is, aki ott feküdt a gazdag el*tt, fekélyekkel tele” – huszonegy – és azt kívánta, hogy bárcsak jól lakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal, de csak a kutyák jöttek hozzá és nyaldosták a sebeit. Huszonkett*. „Történt pedig, hogy meghalt a koldus és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is és eltemették. Huszonhárom. „Amint ez a Pokolban a kínozott gyötr*dve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt. Huszonnégy. Ekkor felkiáltott: „Atyám! Ábrahám! Könyörülj rajtam és küld el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe és h*sítse meg a nyelvemet, mert igen gyötr*döm e lángban. Huszonöt. De Ábrahám így válaszolt: Fiam! Jusson eszedbe, hogy Te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. * most itt vigasztalódik, Te pedig gyötr*dsz. Huszonhat. Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át

akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki. Huszonhét. * pedig így szólt: „Akkor arra kérek, Atyám, küld el *t apám házához. Huszonnyolc. Mert van öt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy *k is idekerüljenek a gyötrelem helyére. Huszonkilenc. Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük és vannak prófétáik – hallgassanak azokra. Harminc. De az erre ezt mondta: „Nem úgy, Atyám! Ábrahám! Hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek. Harmincegy. Ábrahám ezt felelte: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem gy*zi meg *ket, ha valaki feltámad a halottak közül. Jézus tehát azt tanította, hogy a halált megel*z*en a Pokolnak két része van: az egyik része a Pokolnak az a hely, ahol Ábrahám vigasztalja az embereket kebelén; Ábrahám ugye minden hív* Atyja. A hív*k tehát, akik Ábrahám nyomában jártak, haláluk után a pokolnak ezen részébe kerültek, ahol Ábrahám vigasztalta *ket, s azt mondta: „Ne aggódjatok! Isten h*séges, megígérte, hogy elküldi az * fiát. Ne aggódjatok! Nem leszünk itt örökké. Gondoljunk csak Ézsaiás LXI. fejezetére, amely megjövendöli Jézus Krisztus eljövetelét. Az Ézsaiás 61-ben a következ*ket olvashatjuk az els* verst*I: „Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözöm a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. Kett*. Hirdetem az Úr kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszúállása napját, vigasztalok minden gyászolót. Vegyük tehát észre, hogy mit mond az els* vers közepén: Elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. Az Igében azt is olvashatjuk, hogy amikor Jézus meghalt a b*neinkért, lement a Pokolba. És Péter levelében azt olvassuk, hogy prédikált a foglyoknak. Jézus ugye lejött, hogy a foglyokat kiszabadítsa börtönükb*I. Ezért történt meg az, amit a Máté 27-ben olvashatunk az ötvenkettes versben, hogy Jézus halálát követ*en a sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ötvenhárom. Ezek kijöttek a sírokból és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. Pál az Efezus 4.8-ban a következ*ket írja: Jézus felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek. Kilenc. Az pedig, hogy felment, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre. Pontosabban: a föld alsó részeibe, ahogy a Károli fordításban olvashatjuk. Jézus tehát lement a Pokolba és kiszabadította foglyokat. De teljesítette Isten ígését, kiűrtette a Pokolnak azt a részét, ahol a hív*k Ábrahám kebelén vigasztalódtak. *k tehát hitben haltak meg, de úgy, hogy még nem teljesült rajtuk az ígélet. Vagyis: haláluk után még nem léptek be a Mennyek Országába. Ehelyett haláluk után Ábrahám kebelén vigasztalódtak. Ábrahám az, aki bátorította és vigasztalta *ket, Ábrahám a hit egyik h*se, * bátorította *ket, hogy Isten igenis h*séges, és megtartja ígését. Majd pedig eljött Jézus, és kiszabadította a foglyokat. Jézus Krisztus által tehát megnyílt az ajtó. Így igazzá vált az, amit Jézus Mártának mondott, aki siratta Lázárt a János 11.26-ban: Aki él és hisz Énbennem, az nem hal meg soha. Nem halunk meg, csak átváltozunk egy szempillantás alatt. A halál tehát nem más, mint egy metamorfózis. Amikor meghalunk, lelkünk kiköltözik ebb*I az ósdi, kopott földi sátorból, és beköltözik a Mennyei Hajlékba, az Istent*I készített örökkévaló Mennyei Házba. Ezt mondja Pál a II. Korinthus 5.1-ben, majd hozzáteszi a második versben: Azért sóhajtozunk ebben az testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá Mennyb*I való hajlékunkat. Hatos vers. Tehát mindenkor bizakodunk és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól. Nyolc. De bizakodunk, és inkább

szeretnénk kiköltözni a testb*l, és hazaköltözni az Úrhoz” A Filippi 1.23-ban ezt írja Pál: Szorongat ez a kett*. Vágyódon elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél. Huszonnégyszer. De miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak. Pál a Korinthusiakhoz Írt Második Levél XII. fejezetében ezen kívül a következőket is írja: második vers. Ismerek egy embert a Krisztusban tizennégyszer évvel ezel*tt, hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja, elragadtatott a harmadik évig. Négyes vers. Elragadtatott a Paradicsomba és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyet nem szabad embernek elmondania. Olyan dics*séges dolgokat talált ott, amelyeket egyszer*en nem lehet szavakba önteni. I. Korinthus 15.53. Mert a romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie és a halandónak halhatatlanságba. Ezt jelenti a halál Isten gyermekei számára. Elt*nik a halál fullánkja. Halál! Hol a Te diadalod? Halál! Hol a Te fullánkod? – teszi fel a kérdést Pál az I. Korinthus 15.55-ben. Jézus eltüntette a halál fullánkját azáltal, hogy megszabadított bennünket b*neinkt*l. Így tehát Isten gyermeke számára a halál egy dics*séges nap – a koronázás napja. Hiszen ütött-kopott testünket levetjük, hogy Istennel legyünk, és az örökké való jutalmunkban részesüljünk. Milyen dics*séges reménységünk is van nekünk Krisztusban. Az ószövetségi hív*k esete azonban más. Zsidók 11.13. „Hitben haltak meg mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Mégpedig azért, mert akkor még nem jött el Krisztus. Nem halt meg és nem támadt fel. És Krisztus nélkül nem léphettek be Isten Országába. Jézus Krisztus befejezett munkája által azonban el*ttük is megnyílt a Menny kapuja. Amikor Jézus meghalt, és prédikált a foglyoknak, majd pedig kinyitotta börtönük kapuját, akkor el*ttük is járhatóvá vált a Mennybe vezet* út. Most tehát már miénk a gy*zelem is. Beléphetünk Isten dics*séges ígérétebe, és földi testünk*l kilépni annyit jelent, hogy az Úrral leszünk.